

พ ระ อ ร หั น ตั้ ง อ ง โ ล ก

โลกนี้ โลกหน้า เราอยู่ จึงประกาศไว้ดีแล้ว เราเป็นผู้ตรัสรู้เอง รู้ชัดโลกทั้งปวง ซึ่งแออัดด้วยมาร ทั้งที่เป็นโลก อันมาจุไปไม่ถึง เรารู้ได้ด้วยปัญญาอันยิ่ง ได้เปิดประค้อมตะ อันปลอดโปร่ง เพื่อบรรลुพระนิพพาน กระแสмарผู้ลามก เราตัดแล้ว กำจัดแล้ว ทำให้ปราศจากความอื้กเหิมแล้ว พวกเธอจงเป็นผู้มากไปด้วยปราโมทย์ ปรรณนาพระนิพพาน ซึ่งเป็นแดนเกษมเถิด

พระอรหันต์ของโลก

๒๖๓

การเกิดมาแต่ละภพแต่ละชาติของสรรพสัตว์ทั้งหลายนั้น ต่างมีเป้าหมายสูงสุดอย่างเดียวกัน คือ เพื่อจะฝึกฝนอบรมจิตใจ ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพาน ให้แจ้ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ แล้วอาศัยธรรมกายศึกษา วิชาธรรมกาย กำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป จะได้พ้นจากความทุกข์เข้าถึงความสุขที่แท้จริงไปสู่อายตณนิพพาน ซึ่งมีแต่สุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปน เสวยวิมุตติสุขอย่างเดียว คือ สุขที่เกิดจากการหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เป็นความสุขที่ไม่มีขอบเขต ไม่มีประมาณ นี่คือเป้าหมายของชีวิต ดังนั้นเราจะต้องมุ่งแสวงหาความสุขที่แท้จริงกันทุกคน

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน จูฬโคपालสูตร ความว่า

“อโย โลโก ปรโลโก	ชานตา สุปกาลิโต
ยญจ มาเรน สมปตต์	อปปตต์ ยญจ มจฺจุณา
สพฺพ โลกํ อภิญญา	สมฺพุทฺธเณ ปชานตา
วิวฏฺฐํ อมตทวารํ	เขมํ นิพฺพานปตฺติยา
ฉนฺนํ ปาปมโต โลตํ	วิทุสฺสํ วินพิทํ
ปามุชฺชพฺพลา โทถ	เขมํ ปตฺเถถ ภิกฺขโว

โลกนี้ โลกหน้า เราได้อยู่ จึงประกาศไว้ดีแล้ว เราเป็นผู้ตรัสรู้เอง รู้ชัดโลกทั้งปวง ซึ่งแออัดด้วยมาร ทั้งที่เป็นโลก

พระอรหันต์ของโลก

๒๖๘

อันมันจไปไม่ถึง เรารู้ได้ด้วยปัญญาอันยิ่ง ได้เปิดประตูมตะ
อันปลอดโปร่ง เพื่อบรรลुพระนิพพาน กระแสธารผู้ลามก
เราตัดแล้ว กำจัดแล้ว ทำให้ปราศจากความอึกเทิมแล้ว
พวกเธอจะเป็นผู้มากไปด้วยปราโมทย์ ปรรณนาพระนิพพาน
ซึ่งเป็นแดนเกษมเถิด”

*พระบรมศาสดาของเรา ทรงปรารภนาให้พวกเราได้
บรรลุมรรคผลนิพพาน แม้ในสมัยที่ท่านเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ผู้
มุ่งแสวงหาทางพ้นทุกข์ ทรงใช้เวลาในการบำเพ็ญเพียรอยู่ถึง ๖
ปี จึงได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม ที่ได้ควง
ไม้พระศรีมหาโพธิ์ คำว่าตรัสรู้ธรรม หมายถึง การที่พระองค์ได้
เข้าถึงกายธรรมอรหัต เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต
ได้บรรลุความเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า ทรงอาศัยธรรมจักขุ
และญาณทัสสนะของพระธรรมกาย ตรัสรู้หรือริยัล ๔ ดังที่
พระพุทธองค์ตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะได้ตรัสรู้
หรือริยัล ๔ ประการนี้ตามความเป็นจริง บัณฑิตทั้งหลายจึงเรียก
ตถาคตว่า เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า และตถาคตก็
ปฏิญาณตนว่าเป็นพระพุทธเจ้า เพราะได้เข้าถึงกายธรรมอรหัต
นี้แหละ”

พระอรหันต์ของโลก

๒๖๕

คำว่า **อรหันต์** เป็นเนमितกนาม พระมารดาไม่ได้ตั้งชื่อให้ พระพุทธรองค์ แต่เป็นพระนามที่เกิดขึ้นมาเอง พร้อมกับการที่ พระองค์ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ที่ว่าเป็นพระอรหันต์ หมายถึง เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลส เพราะทรงเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ ที่เป็นเหตุให้ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ แต่คนทั่วไปยังถูก อวิชชาครอบงำอยู่ มีกิเลสเครื่องร้อยรัดมากมาย และกิเลสใน กายของแต่ละคนก็มีความหยาบ และละเอียดแตกต่างกันไป ตั้งแต่กายมนุษย์หยาบก็มีอภิชฌา พยาบาท มิจฉาทิฎฐิที่หมัก ดองอยู่ในใจ ทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งหลายไปได้ หากเป็นกายทิพย์ มีโลหะ โทสะ โมหะ กิเลสในกายรูปพรหม คือ ราคะ โทสะ โมหะ กิเลสในกายอรูปพรหมก็เบาบางลง มีกามราคานุสัย ปฏิฆานุสัย อวิชชานุสัยห่อหุ้มอยู่

เมื่อใจหยุดนิ่งหนักขึ้นไป กิเลสในกายต่างๆ เหล่านั้นก็ หลุดร่อน และเข้าไปถึงกายธรรมโคตรภูที่ใสเป็นแก้วใสเป็นเพชร มีลักษณะคล้ายพุทธปฏิมากรเกิดดอกบัวตูม ใสเกินใส สวยเกินสวย งามกว่ากายต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่ออาศัยกายธรรม-โคตรภูพิจารณาอริยสัจ ๔ ในกายมนุษย์ละเอียดด้วยการทำใจ หยุดนิ่ง เมื่อบริสุทธิ์มากจิตก็หลุดร่อนจากสัkkายาทิฎฐิ วิจิกิจฉา สัมภวาทปริมาส จิตก็ตกศูนย์วูบ ถูกดูดเข้าไปเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกับกายธรรมพระโสดาบัน เป็นพระอริยบุคคลเบื้องต้นแล้ว

พระอรหันต์ของโลก

๒๓๐

ละสังโยชน์เบื้องต้นได้ ๓ อย่าง

วิธีการที่ทำให้ละได้ คือ หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง เข้าไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ และอาศัยกายธรรมพระโสดาบันพิจารณาอริยสัจ ๔ ในกายทิพย์ ก็เข้าถึงกายพระสกทาคามี จิตมีความละเอียดอ่อน สามารถละกามราคะ และพยาบาทขั้นหยาบได้ จึงได้ชื่อว่าเป็น พระสกทาคามีบุคคล อาศัยกายธรรมพระสกทาคามีพิจารณา อริยสัจ ๔ ในกายรูปพรหม ทำให้สามารถปล่อยวาง ละขาดจาก กามราคะ และพยาบาทขั้นละเอียด ใจไม่ติดในกิเลสเหล่านั้น อีกต่อไป จิตก็ตกศูนย์เข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียว กับกายธรรม-พระอนาคามี เป็นผู้มิจิตเที่ยงตรงต่อหนทางพระนิพพาน หาก ละโลกไปแล้วก็ไม่ต้องลงมาเกิดกันอีก สามารถที่จะฝึกฝนใจให้ หยุดนิ่งอยู่บนพรหมโลก จนบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ได้เช่นกัน

เมื่อจิตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมพระอนาคามีแล้ว อาศัยกายธรรมพระอนาคามีพิจารณาอริยสัจ ๔ ในกายอรูปพรหม พอละเอียดหนักเข้าก็สามารถละรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชาได้ทั้งหมด สังโยชน์ ๑๐ เบื้องต่ำเบื้องสูงก็ หลุดหมด จิตจึงตกศูนย์วูบเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ กายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ผู้ห่างไกลจากกิเลสแล้ว ปราศจากความทุกข์ มีแต่สุขล้วนๆ ที่เรียกว่า เป็นเอกนัตบรมสุข เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์จึงทรงพระนามว่า อรหันต์ ตอนที่ได้

พระอรหันต์ของโลก

๒๗๑

ตรัสรู้กายธรรมอรหัตต์นี้แหละ

เพราะฉะนั้น คำว่า อรหิ หรืออรหันต์นั้น เป็นคำที่ศักดิ์สิทธิ์ และมีความหมายมาก เพราะกว่าจะได้คำนี้มา พระบรมศาสดาต้องทรมตนสร้างบารมีมามาก อย่างน้อย ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป และกว่าจะตรัสรู้ได้ ต้องมีวิริยอุตสาหะ เอาชีวิตเป็นเดิมพันกัน ที่พระพุทธองค์ทรงพระนามว่า อรหิ ก็เพราะบำเพ็ญสมาธิภาวนา ตั้งมหาปณิธานอย่างแรงกล้า ใต้ดวงไม้พระศรีมหาโพธิ์ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ทรงตั้งพระหฤทัยมั่นว่า “แม้เนื้อเลือดในสรีระของพระองค์จะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่หนังเอ็นกระดูกก็ตามที หากไม่ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์จะไม่ยอมลุกจากที่เป็นอันขาด”

จากนั้นพระองค์ทรงนั่งสมาธิรุดไปข้างหน้าด้วยน้ำพระทัยอันเด็ดเดี่ยว ในที่สุดก็ได้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณสมดังพระประสงค์ ยามต้นได้บรรลุบุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติหนหลังได้ว่าสร้างบารมีมากี่อสงไขย กี่ภพกี่ชาติ ทรงรู้เห็นหมด ยามที่ ๒ ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ หยั่งรู้ความจุติ และความเกิดของสรรพสัตว์ทั้งหลายได้ ยามที่ ๓ ทรงบรรลุอาสวักขยญาณ สามารถกำจัดกิเลสอาสวะที่หมักต้องอยู่ในใจ ลังโยชน์เบื้องต่ำ เบื้องสูง ที่เฝืออาบ ชุ่มซาบ ปนเป็น สวมซ้อน ร้อยไล่ ให้หลุดร่อนออกจากใจได้หมด ทรงรู้แจ้ง เห็นแจ้ง เห็นด้วย

พระอรหันต์ของโลก

๒๗๒

ธรรมจักขุและญาณทัสสนะของธรรมกาย

เมื่อพระองค์หยุดหนึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม
อรหัต ได้เข้าถึงตรงนี้แล้ว คุณวิเศษทั้ง ๕ อย่าง คือ จกขุ อุตปาติ
ญาณ อุตปาติ ปญญา อุตปาติ วิชชา อุตปาติ อาโลโก อุตปาติ
จักขุ ญาณ ปญญา วิชชา อาโลโก คือ แสงสว่าง ก็ะบังเกิด
ขึ้นมาเป็นลำดับๆ อะไรที่เป็นความมืดมน หรือลี้ลับของโลกและ
ชีวิต ก็ถูกเปิดเผยขึ้น พระองค์จึงเป็นประทีปธรรมเอก ของโลก
และจักรวาล ที่นำความสว่างไสวมาสู่ดวงใจของมนุษย์ และ
สรรพสัตว์ทั้งหลาย

สิ่งเหล่านี้จะดับได้ต้องดับที่ต้นเหตุ คือ การที่จะไม่ให้
เกิดอีกต่อไป ไม่ให้มีภพชาติ ต้องขจัดอวิชชาที่เป็นมูลรากที่
ทำให้เกิดทั้งหมด ซึ่งเรียกว่า สมุทัย ในการดับเหตุแห่งทุกข์
ท่านให้คำว่า นิโรธ ซึ่งแปลว่า หยุด หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ท่านยืนยันว่า หยุดเท่านั้นแหละจึงจะสำเร็จ หยุดเป็นตัวสำเร็จ
จะดับอวิชชาซึ่งเป็นกิเลสตัวสำคัญได้ ต้องทำใจหยุดอย่างเดียว
หากดับอวิชชาได้ อันอื่นๆ ก็ดับหมด เมื่อพระบรมศาสดาของ
เราชนะกิเลสเหล่านั้นได้แล้ว ทรงเปล่งอุทานหลังจากตรัสรู้
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณว่า

“ดูก่อนนายช่างผู้ทำเรือน เราท่องเที่ยวอยู่ในสงสารมา

พระอรหันต์ของโลก

๒๗๓

เป็นเวลายาวนาน เวียนตายเวียนเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วน การเกิดนำความทุกข์มาให้เรามากมาย ไม่รู้จักจบสิ้น นายช่างคือตัณหา บัดนี้เราเจอตัวท่านแล้ว ท่านหมดโอกาสที่จะมาสร้างเรือนคือ อัฐภาพร่างกายของเราอีกต่อไปแล้ว กระดูกซี่โครงของท่าน คือ กิเลส เราก็หักได้เสียแล้ว มีหน้าซำยอดปราสาท คือ อวิชชา เราก็รื้อทำลายหมดสิ้นแล้ว จิตของเราถึงธรรม ปราศจากเครื่องปรุงแต่ง ถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งตัณหาได้แล้ว”

นี่คือชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระลัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ได้สมญานามว่า เป็นพระอรหันต์ ทรงอาศัยมหากรุณาธิคุณนำความสำเร็จนี้มาเผยแผ่ให้พวกเราเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงความสุขอันเป็นอมตะตามพระพุทธองค์ไปด้วย เพราะฉะนั้นการตรีกะลิกนิกถึงพระพุทธองค์ก็ดี การเจริญพุทธานุสติภาวนา ลัมมา อรหัง กิติ เป็นสิ่งที่ควรตรีกะลิกนิกถึงบ่อยๆ เราจะต้องหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอทุกๆ วันจะได้เข้าถึงพระธรรมกาย หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะตามพระพุทธองค์ไปด้วย

